

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Michala Bobka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **D. I. SEVEN FACILITY s.r.o.**, se sídlem Mikulandská 119/10, Praha 1, zastoupená JUDr. Ondřejem Kochmanem, advokátem se sídlem Belgická 276/20, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2022, č. j. 34 A 28/2020–63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4 144 Kč k rukám jejího právního zástupce JUDr. Ondřeje Kochmana, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný brojí včas podanou kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 8. 2020, č. j. JMK 110858/2020, ve věci spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 písm. i) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání („živnostenský zákon“) žalobkyní. Předmětným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, živnostenského úřadu, ze dne 21. 5. 2020, č. j. MMB/0194974/2020, kterým byla žalobkyni uložena pokuta podle § 62 odst. 4 písm. b) živnostenského zákona ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Podle žalovaného se žalobkyně měla přestupku dopustit tím, že opakovaně – v období od 1. 7. 2017 do 30. 6. 2018 a od 1. 7. 2019 do 1. 8. 2019 – porušila podmínku stanovenou živnostenským úřadem v rozhodnutí o změně koncese ze dne 17. 9. 2010 pro provozování koncesované živnosti „*Ostraha majetku a osob*“ podle § 27 odst. 3 živnostenského zákona, a to konkrétně podmínku „*bezúhonnost všech osob, které pro podnikatele předmětnou činnost vykonávají*“. V uvedených obdobích pro žalobkyni vykonával pan A. F. činnost obsahově spadající do provozování živnosti „*Ostraha majetku a osob*“ v objektu na adrese Palackého náměstí 1, Slavkov u Brna (areál zámku Slavkov – Austerlitz) na pozici „*strážný*“ na základě pracovněprávního vztahu s místem uzavření Brno. V uvedená období však pan A. F. nesplňoval podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Pan A. F. byl totiž rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2000, sp. zn. 43 T 17/98, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 8. 11. 2000, sp. zn. 3 To 159/2000, odsouzen pro úmyslný trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, přičemž tento čin spáchal v souvislosti s podnikáním a v uvedených obdobích se na něj proto nehledělo, jako by nebyl odsouzen.

[3] V záhlaví označeným rozsudkem zrušil krajský soud rozhodnutí žalovaného ze tří důvodů. Za prvé přitakal námitce žalobkyně týkající se bezúhonnosti jejího zaměstnance A. F. ve smyslu a rozsahu ustanovení § 6 odst. 2 živnostenského zákona. S ohledem na vlastní předmět podnikání žalobkyně neshledal krajský soud relevantní souvislost mezi trestným činem spáchaným zaměstnancem žalobkyně (trestný čin dotačního podvodu předsedy družstva) a konkrétní náplní práce konané pro žalobkyni (činnost strážného, konkrétně definovaná jako „*bezpečnostní pracovník – specialista – preventista požární ochrany*“). Za druhé, krajský soud byl toho názoru, že i kdyby došlo k naplnění formálního znaku přestupku, pak by jednání žalobkyně stejně nenaplnělo materiální znak přestupku, jelikož její zaměstnanec A. F. již před výkonem uvedené činnosti řadu let splňoval podmínky pro zahlázení svého odsouzení, a tudíž nebyl nadále dán zájem veřejnosti na ochraně práv ostatních. Za třetí, krajský soud rovněž konstatoval jako další důvod nezákonnosti rozhodnutí žalovaného skutečnost, že k zahlázení odsouzení pana A. F. došlo v průběhu přestupkového řízení, respektive ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, k čemuž byl správní orgán v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu, povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobkyně

[4] Rozsudek krajského soudu napadá žalovaný (dále „stěžovatel“) z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud (dále rovněž jen „NSS“) napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Za prvé, stěžovatel zdůraznil, že žalobkyně vykonávala ekonomickou činnost na základě rozhodnutí o koncesi, ve které byla stanovena podmínka bezúhonnosti všech pro ni pracujících osob, aniž by se rozlišovalo mezi jednotlivými pracovními pozicemi zaměstnanců. Činnost „*strážný*“, respektive „*preventista požární ochrany*“, kterou pan A. F. vykonával, rovněž souvisí se správou a péčí o majetek. Trestný čin, za který byl

pokračování

v minulost pan A. F. odsouzen, tedy podvod, se týkal stejného předmětu ochrany: majetku. Proto byla dána souvislost s předmětem podnikání žalobkyně.

[6] Za druhé, při posuzování splnění podmínky bezúhonnosti je pro správní orgán závazná evidence rejstříků trestů fyzických osob, mimo výjimky ve stanovených případech, pod které předmětný případ nespadá. Případné zahlazení odsouzení přísluší vyslovit pouze soudu, nikoliv správnímu orgánu, jinak by docházelo k narušení dělby moci. Správní orgány nemohou předjímat rozhodnutí soudu o zahlazení trestu.

[7] Za třetí, stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by měl při svém rozhodování o přestupku vycházet z právního stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. V případě řízení o přestupku, je v souladu s § 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), přestupek posuzován podle zákona účinného v době spáchání přestupku. Rozhodný je tak právní a skutkový stav v okamžiku spáchání přestupku, nikoliv stav pozdější, který může existovat ke dni vydání rozhodnutí.

[8] Za čtvrté, stěžovatel uzavírá, že pachatelem přestupku nebyl pan A. F., nýbrž žalobkyně, coby právnická osoba, která porušovala podmínky své koncese. Tímto způsobem je rovněž nezbytné posuzovat otázku společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání a (ne)naplnění materiální stránky přestupku. Jednáním společensky nebezpečným zde není jednání zaměstnance A. F., ale nerespektování pravidel živnostenského podnikání ze strany žalobkyně. Chráněným zájmem je tak veřejný zájem na dodržování pravidel a podmínek pro provozování koncesí.

[9] Žalobkyně se ve svém vyjádření plně ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla kasační stížnost zamítnout. S ohledem na posuzování otázky bezúhonnosti pro účely živnostenského zákona žalobkyně rekapitulovala a odkázala na judikaturu NSS a Ústavního soudu, která dle jejího názoru plně ospravedlňuje závěry krajského soudu. V rovině konkrétní pak žalobkyně zdůraznila, že pracovní pozice pana F. byla naprosto odlišná od činností, za které byl v minulosti trestně odsouzen. Pan F. u žalobkyně nepřicházel do jakéhokoli styku s účetními či jinými doklady či finančními prostředky. Nebyl oprávněn za žalobkyni jednat, podepisovat dokumenty, předkládat žádosti, apod., tedy vykonávat jakoukoliv činnost, která by umožňovala páčání v zásadě hospodářské kriminality (pozměnění podkladů pro poskytnutí dotace).

[10] S ohledem na okamžik, ke kterému měl žalovaný rozhodovat, žalobkyně uvedla, že v době, kdy stěžovatel o přestupku v prvním stupni rozhodoval, byly již účinky odsouzení pana F. zahlazeny usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 11. 3. 2020, č. j. 12 Nt 3513/2019-13. Žalobkyně odkázala na judikaturu NSS, podle které je při rozhodování správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). V den vydání prvostupňového rozhodnutí se tedy na pana F. mělo pohlížet, jakoby žádný trestný čin nespáchal. Pro tyto závěry žalobkyně odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. 3 Tz 76/98.

[11] Konečně, s ohledem na údajnou společenskou nebezpečnost svého jednání žalobkyně zdůraznila, že kromě administrativního pochybení na své straně nevidí, jaká by měla být společenská nebezpečnost jejího jednání s ohledem na zájem chráněný živnostenským zákonem. Žalobkyně uvádí, že její jednání nikdy nebylo společensky škodlivé, neboť od počátku zaměstnání pana F. u ní platilo, že dotyčný splňoval všechny podmínky pro zahlázení odsouzení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Kasační stížností se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Následně NSS přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Neshledal přitom vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] V projednávané věci je klíčovým východiskem skutečnost, že po derogačním zásahu Ústavního soudu (nález ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08) a na něj navazující novele zákona o živnostenském podnikání prostřednictvím zákona č. 155/2010 Sb., je *bezúhonnost* podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona koncipována o poznání *účeji*, než *bezúhonnost* podle obecných předpisů práva trestního. Podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o živnostenském podnikání totiž platí, že: *„Za bezúhonnou se pro účely tohoto zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchan v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.“*

[15] Výkladem kategorie *bezúhonnosti pro účely živnostenského zákona* se opakovaně zabývala judikatura NSS - srov. rozsudek ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 As 229/2014-36, jež reflektuje nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08; stejně jako rozsudky ze dne 2. 2. 2012, č. j. 7 As 47/2011-84; a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 69/2008-50.

[16] Bylo to především v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, č. j. 9 As 229/2014-39, kde NSS zrekapituloval, že (i) *„smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena“* (bod 31); (ii) *„výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit“* (bod 32). Veden touto logikou pak NSS v citované věci odmítl přístup správních orgánů, které s obecným odkazem na skutečnost, že trestný čin podvodu a trestný čin zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění, za které byla žalobkyně v dané věci odsouzena, se týkal *„majetku“*, by měl znamenat, že žalobkyně přestala být automaticky bezúhonná pro provozování jakékoliv činnosti s majetkem související, včetně činnosti účetních poradců a vedení účetnictví, které se týká rovněž majetku. NSS vyžadoval konkrétní posouzení ze strany správních orgánů s tím, že *„hlediskem posuzování musí vždy být to, zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z dotčení základních práv*

pokračování

a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality“ (bod 35).

[17] Veden touto judikaturou krajský soud v nyní projednávané věci dovodil, že byt v době spáchání údajného přestupku (tedy v letech 2017 až 2019, v konkrétních časových údobích vymezených výše, bod [2] tohoto rozsudku) nedošlo u pana F. ještě k zahlazení odsouzení, byl pan F. *fakticky bezúhonný pro účely aplikace § 6 odst. 2 živnostenského zákona* a tam úžeji pojaté bezúhonnosti. Tomuto korektnímu závěru nemá NSS co vytknout. Obdobně jako krajský soud, i NSS nevidí udržitelnou vazbu co do „*předmětu podnikání*“ mezi jednatelem družstva páchajícím v letech 1995–1996 dotační podvod a hlídačem na Zámku Slavkov – Austerlitz v letech 2017–2019.

[18] Pochopitelně, na vyšší úrovni abstrakce je společným jmenovatelem „*majetek*“ a péče o něj, jak v podstatě uvádí stěžovatel ve své první kasační námitce. Jenže právě podobnou všeobíhající logiku, vedoucí k nepřiměřenému vylučování osob z podnikatelské činnosti, odmítla jak výše citovaná ústavní, tak správní judikatura, která naopak požaduje užší vazbu mezi jednotlivými činnostmi a přiměřeností případného vyloučení z této činnosti. Argumentaci stěžovatele proto nelze v tomto ohledu přijmout. Navíc aplikována způsobem jako v projednávané věci by měla stejná argumentace rovněž za následek výrazné omezení, místy až vyloučení, v minulosti chybuje osob z jakékoliv ekonomické činnosti, a to nejenom v rámci vlastního podnikání (kdy by byla žadatelem o živnostenské oprávnění sama ještě osoba s nezahlazeným trestním odsouzením), ale i v situacích, kdy je osoba se záznamem v rejstříku trestů zaměstnávána jiným subjektem, typicky právnickou osobou (jako je tomu v projednávané věci). Podobný přístup by byl zjevně nepřiměřený, v systémové rovině znemožňující smysluplnou pracovní (re)integraci osob s trestním odsouzením.

[19] Stručně lze rovněž odmítnout druhou kasační námitku stěžovatele, tedy že *samostatným posuzováním podmínky bezúhonnosti by si správní orgány neoprávněně uzurpovali pravomoc trestního soudu*, jako nepřiléhavou. Již z odpovědi na první kasační námitku plyne, že bezúhonnost podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona je kategorií užší než bezúhonnost trestní, a její zahlazení dle hlavy VI. zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Je tedy jistě pravdou, že zahlazení podle této hlavy trestního zákoníku přísluší pouze trestnímu soudu. Nicméně vydávat rozhodnutí o zahlazení napadaný rozsudek krajského soudu, ani citovaná judikatura NSS, po správním orgánu nepožaduje. Správní orgán je pouze povinen si v rámci své příslušnosti posoudit existenci podkladů pro vydání svého rozhodnutí, stejně jako naplnění zákonných podmínek pro vydání svého rozhodnutí. Posoudit si (ne)naplnění podmínek § 6 živnostenského zákona je tak plně v pravomoci správního orgánu, logicky opět v situacích, kdy se (širší) bezúhonnost podle obecných předpisů trestního práva plně nepřekrývá s (užší) bezúhonností vymezenou pro účely živnostenského zákona.

[20] Svojí čtvrtou kasační námitkou stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu ohledně nenaplnění *materiální stránky přestupku*, tedy absence společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání. Stěžovatel je toho názoru, že chráněným zájmem je zde rovněž „*veřejný zájem na dodržování pravidel*“. Jde o přestupek žalobkyně coby právnické osoby, nikoliv pana F. Žalobkyně tím, že si neověřila informace ohledně naplnění všech

podmínek koncese u všech svých zaměstnanců, vykonávala svoji podnikatelskou činnost nedbalým způsobem, čímž si mohla opatřit výhodu vůči ostatním subjektům v její oblasti podnikání, kteří pravidla dodržují.

[21] V napadeném rozsudku krajský soud poté, co s odkazem na judikaturu NSS vymezil materiální stránku přestupku (cituje v tomto ohledu rozsudky NSS ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29; a ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77), dovodil, že zájem chráněný podmínkou koncese, tedy že všichni zaměstnanci žalobkyně mají být bezúhonní, je motivován *ochranou práv a právem chráněných zájmů třetích osob*, kterým bude žalobkyně činnost spadající do její živnosti poskytovat (bod 36 rozsudku krajského soudu). S ohledem na okolnosti případu, především tedy s ohledem na vztah mezi předmětem činnosti žalobkyně a předchozím trestným činem pana F., stejně jako vzhledem ke značnému časovému odstupu mezi spácháním trestného činu a současnou pracovní činností pana F., došel krajský soud k závěru, že zaměstnávání pana F. již nemohlo tento chráněný zájem jakkoliv ohrozit (bod 37).

[22] Tomuto náhledu oponuje stěžovatel námitkou, že jde o přestupek žalobkyně, nikoliv pana F., a že jde o přestupek administrativní/registrační, jehož podstata (a tím pádem také chráněný zájem) je „*dodržování pravidel*“. Stěžovatel má jistě pravdu v tvrzení, že v pozadí každého přestupku je zájem státu, respektive celé pospolitosti, na dodržování pravidel. To však k naplnění materiální stránky konkrétního přestupku nebude samo o sobě postačovat; pokud by tomu tak bylo, pak by se materiální stránka konkrétního přestupku stala vlastně kategorií bezobsažnou, či z druhého pohledu všeobíhající, která bude definičně naplněna porušením jakéhokoliv pravidla. Je proto korektní náhled krajského soudu, který má opět oporu v judikatuře NSS (č. j. 9 As 229/2014-39, výše citovaný v bodě [16] toho rozsudku), tedy že specifickým cílem podmínky bezúhonnosti, ať již v § 6 odst. 2 živnostenského zákona, anebo skrze podmínky koncese promítnutého na všechny zaměstnance podnikající právnické osoby, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, nikoliv (pouze) abstraktní zájem na všeobecném dodržování pravidel. Nahlíženo tímto rámcem je naprosto obhajitelná úvaha krajského soudu, že není jasné, koho a čím by zaměstnávání pana F. v předmětné době mělo ohrožovat.

[23] Stěžovatel má rovněž v obecné rovině pravdu, že pachatelem přestupku je žalobkyně coby právnická osoba a nikoliv pan F., který sám nebyl podnikající fyzickou osobou podle živnostenského zákona. Tento obecný postřeh však opět nemá jakýkoliv smysluplný dopad do konkrétní projednávané věci, neboť právě stěžovatelem zmiňovaná podmínka koncese, tedy že bezúhonní mají být všichni zaměstnanci žalobkyně, vtáhla pana F. a naplnění této podmínky rovněž z jeho strany do celkového rámce projednávané věci.

[24] Nelze konečně přisvědčit ani třetí kasační námitce stěžovatele ohledně údajné kolize mezi ustanovením § 2 přestupkového zákona a § 50 odst. 3 správního řádu. Stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že správní orgány nemohly po zahlázení odsouzení pana F., ke kterému došlo rozhodnutím trestního soudu po spáchání přestupku, nicméně ještě před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, již přihlížet k existenci jeho odsouzení. Dovojuje, že tímto přístupem krajský soud prolamuje zásadu, že v řízení o přestupku se postupuje podle zákona platného v době spáchání přestupku a

pokračování

jednání se posuzuje podle doby, kdy k němu došlo, a nikoliv podle stavu, kdy je vydáváno rozhodnutí.

[25] S ohledem na výše uvedené závěry, totiž že (i) zaměstnanec žalobkyně byl již v době spáchání údajného přestupku ze strany žalobkyně pro účely § 6 odst. 2 živnostenského zákona bezúhonný, stejně jako (ii) nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku žalobkyně, již Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné podrobně vypořádávat tuto námitku, neboť rozsudek krajského soudu v těchto klíčových bodech obstojí.

[26] Lze snad pouze stručně uzavřít, že kasační argumentace stěžovatele bere velice specifickou a obsahově úzkou argumentaci krajského soudu ohledně účinků zahlázení odsouzení a z ní plynoucí temporální aplikovatelnosti fikce trestní bezúhonnosti dle § 106 trestního zákoníku a konstruuje z ní absolutizující závěry, které krajský soud nevynesl. Krajský soud totiž v bodech 63 až 82 rozsudku ze dne 9. 3. 2022, č. j. 41 A 52/2020-58 (které si napadený rozsudek krajského soudu v bodech 39 až 40 argumentačně osvojil, neboť se týkal zaměstnávání pana F. na stejné pozici v dřívějších obdobích u jiné žalobkyně, a v důsledku toho stejných právních otázek), nevyřkl, že by se napříště v řízení o přestupku nemělo vycházet z jednání a právního stavu, jaký zde byl v okamžiku spáchání přestupku. Argumentace krajského soudu se týkala právních účinků rozhodnutí o zahlázení v rámci rozhodování o dalším trestném činu stejného pachatele. Zde s odkazem na judikaturu trestní (body 74 až 77 rozsudku č. j. 41 A 52/2020-58), stejně jako odbornou literaturu (body 71 až 74 stejného rozsudku), krajský soud dovodil, že *pro účinky fikce, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, je rozhodující stav v době rozhodnutí, a nikoliv v době spáchání trestného činu*. Koncepčně se jedná vlastně o prolomení zákazu retroaktivity, spíše skutkové než právní, nicméně ku prospěchu pachatele. Jak shrnuje právní věta rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 1998, sp. zn. 3 Tz 76/98, reprodukováná v bodě 75 citovaného rozsudku krajského soudu, na který poukazuje rovněž žalobkyně ve své kasační stížnosti: „*Jestliže v době rozhodování soudu o trestném činu krádeže [...] je dřívější odsouzení pachatele, které je formálním znakem tohoto činu, již zahlázeno nebo o něm z jiného důvodu platí fikce neodsouzení, pak toto odsouzení nemůže naplnit zákonem požadovaný znak zpětnosti, byť v době spáchání činu ještě zahlázeno nebylo, ani o něm neplatila fikce neodsouzení.*“

[27] Ve velice specifickém kontextu účinků fikce zahlázení odsouzení s ohledem na naplnění skutkové podstaty přestupku, jehož formálním znakem je právě existence přechodného nezahlázeného odsouzení a tím pádem absence bezúhonnosti, lze tedy, v zásadě *a fortiori*, akceptovat analogii učiněnou krajským soudem s posuzováním stejné otázky v oblasti práva trestního. Tato úzká výjimka však nikterak neprolamuje, jak tvrdí stěžovatel, obecné pravidlo, že při rozhodování o přestupku bude v zásadě určující skutkový a právní stav v okamžiku spáchání daného přestupku. Konečně jak již bylo zdůrazněno, v návaznosti na konstatování faktické bezúhonnosti zaměstnance žalobkyně ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona, a tím pádem absenci formální stránky přestupku přičítaného žalobkyni, stejně jako absenci materiální stránky přestupku žalobkyně, se jedná o úvahy v kontextu projednávané věci zbytné.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci měla úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, který učinil jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží žalobkyni náhrada odměny jejího zástupce ve výši 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů ve výši režijního paušálu 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že právní zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Přiznaná odměna se proto zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 144 Kč. K jejímu zaplacení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu